

finde dem, naar vi i Rigsdagen skulde tage Standpunkt for at finde Pengene. Jeg vilde ønske, at de havde sagt os det saaledes, at vi ikke bagefter skulde stændes om, hvad der menes med „uproduktive Djemed“. Jeg skal kun minde om, at jeg saa den anden Dag i en Avis, og det var endda et Blad, som har stor Betydning for samtlige Højremænd i Landet, nemlig „Nationaltidende“, en Artikel angaaende Landboeværgelsen — det er ikke længere siden end den 14de December — hvor der skrives følgende: „Hvor Forsvarssagen og Agrarsagen mødes, der bliver Forsvarssagen dog Nr. 1“ (Sølding: Hør!). Ja, Hør! siger det ærede Medlem fra Lyngby. Det rører mig ikke; hvad han mener derom, have vi jo vidst saa længe. Men jeg mener, og jeg tror, at ogsaa Flertallet her mener, at vi ville virkelig alvorligt være med til at have noget gjort for det danske Landbrug, noget, der kan batte. Jeg tror ikke, at det kan hjælpes med en Hypotekbank eller med en frivillig Afløsning af Tienden, thi vi vide jo, at paa Møderne ser der slaaet til Lyd paa Grundlag af, at der trænges til en øjeblikkelig Hjælp, og jeg tror, at naar vi komme til Foraaret og til Juni Termin, saa skal det nok efter et Aar som dette vise sig, at der trænges mange, mange Steder. Men naar Forsvarssagen skal være Nr. 1, hvor Landbrugets Krav og Forsvarssagen mødes, saa spørger jeg: Hvor skulde Pengene komme fra? Hvorledes kunne vi bilde os ind, at vi kunne vedblive at udøse Halvdelen af samtlige Statsindtægter til uproduktive Djemed og dog være i Stand til at afholde store ny Udgifter og give Afald paa store Indtægter, som vi have haft tidligere. Det er jo en Umulighed. Derfor forekommer det mig, at, da det nu lader til, at vore ærede Standsfæller og de ærede Herremænd og Proprietærer ere blevne klare over, at noget maa der gøres, saa maa de indse, at naar de mene det alvorligt, naar det skal blive til mere end Talemaader og Snak, og naar der virkelig skal føres noget igennem, saa skal der Penge til, og der skal mange Penge til, men saa haaber jeg ogsaa, at de ere klare med sig selv paa, hvorfra de Penge skulde komme. Dersom jeg skal tage Hensyn til tidligere Udtalelser fra os alle, haade de moderate og os andre, skulde vi let blive enige om, hvorfra Pengene skulde tages. Vi maa jo let kunde blive enige om, at de bør tages fra Militærvæsenet. (En Stemme: Brændevinen!). Nej, ikke fra Brændevinen. Jeg er gammel nok til at have den Erindring, at naar jeg tager Penge fra min venstre Lomme og lægger i min højre, er jeg affurat lige

saa rig, som da jeg begyndte, og derfor siger jeg med fuldt Alvor det ærede Medlem fra Møen (Vossen) en oprigtig og velment Tak for, at han forleden, da vi forhandlede om de 2½ Million Kroner, endte sine Udtalelser — jeg hørte ham med stor Opmærksomhed — med at sige, at ny Statter kunde det ikke være Tale om. Det ærede Medlem fra Møen pointerede det meget skarpt og bestemt i Slutningen af sit Foredrag, og jeg er fuldstændig enig med ham deri. Vi have Penge nok, naar vi vilde tage dem der, hvor jeg mener, at vi bør og skal tage dem. De 80,000 Landboere, der marchere op bag ved de Herrer, som ere komne med de Forslag og Krav fra Landbrugets Side, der ere komne frem, maa have gjort op med sig selv, saa at de ere klare over, at naar vi komme til dem og spørge dem, om de ere med, maa de have Rede paa, at vi kun kunne saa Penge ved at indskrænke Udgifterne paa de uproduktive Omraader, særlig paa Militærvæsenet. Jeg antager ikke, at de ærede Forslagsstillere ere uenige med mig i, at derfra skulde Pengene tages. Men hvorfra saa ikke sige det? Vi saa dem ikke, medmindre vi slart sige, hvorfra vi vilde tage dem. Derfor forekommer det mig, at det bør siges, og derfor slutter jeg med at sige, at det magreste af de Forslag, som de Herrer ere komne med, er Forslaget om Landbokkommissionen, men at jeg for mit Vedkommende desuagtet foreløbig vil give det min Stemme, idet jeg haaber, at § 1 bliver ændret saaledes, at det bliver en mere demokratisk sammensat Kommission, hvori Husmænd og Arbejdere saa Sæde, og at § 2 bliver affattet saaledes, at der bliver flere og større Ting, ved Siden af de deri nævnte, som skulde tages op til Gavn for Husmændene. (En Stemme: Hvad skulde det være for Ting?) Ja, det nytter næppe, at jeg siger det; jeg kunde nok nævne noget, men jeg siger det ikke, thi det antager jeg ikke ønskes, men det maa Kommissionen om. Man maa tage op ikke alene hvad der staar her i § 2, men ogsaa mange andre Spørgsmaal. Med denne Motivering vil jeg stemme for Forslaget, idet jeg haaber, at det maa blive ændret i de af mig nævnte Retninger.

Sordum: Naar disse to Forslag ere blevne satte sammen til Forhandling, er det jo selvfølgelig, fordi de have noget til fælles. Det første Forslag gaar jo ud paa at ville bevare de alt bestaaende Husmandslodder, og det andet vil tilvejebringe flere af samme Art. Der forekommer mig dog at skimte igennem det første Forslag noget, som jeg skal gøre et Par Bemærkninger om, nemlig